

Paul Collet

Paul Collet zal wel één van de oudste leden zijn van de K.H.Z.V. familie. Hiermee bedoelen we zeker niet zijn leeftijd, maar wel zijn zwemactiviteiten. Geboren in 1906 ging hij al vlug met zijn grootvader naar het pas gebouwd zwembad in de Willekesmolenstraat. Al deze ijver resulteerde in 1917 in een eerste echte zwemmeeting, dat toen nog een echt zwemfeest was. Doorgedreven trainingen brachten ook lauweren met zich mee. Liefst zevenmaal werd hij door de club ingeschreven voor de coupe Lemoine, een afstandsrace op de Maas die ook wel eens de doortocht van Luik genoemd werd. In de categorie streek zegevierde hij telkens in 1928 en 1929 en de mooie beker Lemoine prijkt nog altijd op zijn bureel. Ook Damme-Brugge stond jaarlijks op het programma, evenals alle mogelijke afstandswedstrijden. Buiten de 10 jaar secretariaat van de toenmalige H.Z.V., was hij ook één van de medestichters van de afdeling waterpolo. De echte smaak voor waterpolo kreeg hij te pakken in 1926 gedurende zijn legerdienst in Brussel. Met vele beroemde spelers uit die periode trainde milicien Collet toen mee, en het was al vlug duidelijk dat hij gevreesd zou worden voor zijn afstandshot en zijn revert. We zijn Paul Collet op een avond gaan opzoeken en hadden met hem een interessant gesprek over de tijd van toen.

De eerste waterpolowedstrijd ging door in Hoei, maar het allereerste succes vond plaats in Luik.

De ploeg CBG had een vlottend zwembad dat in de Maas lag, en ondanks het feit dat de Hasselaren nog maar pas gestart waren met de echte waterpoloonderrichtingen, liepen ze al vlug uit tot 3-0. Successen dienen om gevierd te worden en tegenover het stadhuis van Luik, in "l'Az'ouhets", werd deze eerste overwinning tot laat in de nacht gevierd. De pint had ge nog niet in uw handen of er stond al een nieuwe. Wat ook een plezierige anekdote is van deze wedstrijd, is de fles champagne van Tony Geunis. Juist voor de wedstrijd had Geuniske een fles champagne in een fontein kort aan het zwembad gelegd, zonder dat iemand hier iets van wist. De wedstrijd kende dus zoals hoger vermeld een succesvol verloop en toen iedereen na de wedstrijd voorbij de fontein wandelde, toverde Tony Geunis met de nodige gebaren en hokus-pokus de fles met het edele vocht uit het frisse water. Een verrassing die op algemeen gejubel werd onthaald. Iets verder had een oude Luikenaar de hele bedoening gevolgd. Op het moment dat de Hasselaren ver genoeg weg waren, rende hij naar de fontein en begon verwoed in het water te zoeken in de hoop ook een fles te vinden. Tientallen goede herinneringen bewaart de nog steeds flinke Paul Collet aan die fantastische waterpoloperiode. In 1931 was hij de bezitter van een Chevrolet Roadster Coupé. Met dit fantastische model werden alle mogelijke verplaatsingen gedaan. Nu was het wel zo dat de achterbank buiten stond en het waren gewoonlijk de achterste mannen die kloegen van zijn sportief rijgedrag.

Een wedstrijd in Spa roept de herinnering op aan ijskoude momenten. Een open bad, volledig omgeven door bomen, zodat de zon er onmogelijk aan kon, maakte dat de wedstrijd werd uitgespeeld met 2 man. De rest zat stijfbevoren in de cabine. Of die keer in Visé toen Paul Collet, met benepen gemoed, als kapitein, zijn mannen aanraadde om zeer geconcentreerd te spelen omdat de tegenstrever niet te onderschatten was. De wedstrijd werd met 21-0 gewonnen!

Hoogtepunt was natuurlijk de titel in 1939. De halve finale werd vlot gewonnen in het solarium van Vilvoorde tegen Doornik. De finale op Daring werd echter gedwarsboomd door de mobilisatie. Gedaan ook met competitiesport voor Paul Collet. Maar toen Hasselt in 1948 met twee ploegen werd uitgenodigd op een tornooi in Sauvinière had men geen volk genoeg. Aan wie anders kon gevraagd worden om het mutsje nog eens aan te binden. Op 42-jarige leeftijd was het een echte uitdaging voor Paul, maar zoals hij nu eerlijk bekend, het ging echt

niet meer om zich aan te passen aan het snellere ritme. Een oud-tegenstrever die vergenoegd op de kant stond toe te kijken, troostte hem met de woorden: “Pol, ce n’est plus de ton âge.” Heyt autoongeluk van J. Servais en A. Claes is één van de slechte herinneringen. Op weg naar een wedstrijd in Standard sloegen zij met volle snelheid in Alleur tegen een tram die van rechts naar links de weg opreed.

Terugdenkend aan die tijd komen er nog tal van herinneringen opduiken. Lidgeld werd er in niet betaald. Iedereen moest een abonnement nemen en mocht daarmee iedere dag gratis komen zwemmen in het zelf uitgebaatte zwembad aan de Willekensmolenstraat. Alleen de competitiezwemmers werden opgegeven aan de bond zodat Hasselt in die tijd in Brussel de naam had van maar een klein clubke te zijn. Het open bad beperkte de trainingsmogelijkheden alleen tot de zomer, maar had ook meer dan charmante voordelen. Zo werden er bijvoorbeeld prachtige avondfeesten georganiseerd, compleet met vuurwerk en de kabiënen dienden, zoals Paul Collet ons schalks toevertrouwde, die avond om te “karasseren”. Dat ook het bier rijkelijk vloeide op die manifestaties behoeft natuurlijk geen betoog. Ook de belangstelling van het publiek was in die tijd enorm.

Zo herinner Paul Collet zich nog goed dat, als hij naar het zwembad reed, hij rijen mensen passeerde. Iets wat we nu kunnen vergelijken met het publiek dat ’s zondags naar de Sporting trekt. En de supporters waren echte vurige aanhangers, die hun ongenoegen over een slechte arbitrage of ruw spel vanwege de tegenstrever, niet onder stoelen of banken staken.

Een andere goede herinnering is de viering van het 100-jarig bestaan van België in 1930. Paul Collet was de grote organisator van een mooi zwemfeest in het Hasselts bad. Voor de organisatie kwam de toenmalige gouverneur hem zelfs proficiat wensen met zijn realisatie. Maar nadien heeft Paul hem niet meer gezien. Wat was er gebeurd? Het feest werd opgefleurd door de aanwezigheid van een kanoploeg uit Stokkem. Op zeker moment werd er een eendenjacht georganiseerd. Op het water werd een partij eenden gelost en iedere ploeg moest er zoveel mogelijk trachten te vangen. De mannen van Stokkem vonden er niet beter op dan de gevangen eenden zolang met de kop onder water te houden tot de arme beestjes verzopen waren. De verontwaardigde gouverneur dacht natuurlijk dat het de Hasselaren waren die dit onverkwikkelijke zaakje op touw hadden gezet.

De onkosten in die tijd waren voor iedereen persoonlijk, wel gebeurde het al eens dat men op verplaatsing een etentje kreeg aangeboden door de club. Toen we Paul Collet vroegen wat hij van de huidige waterpoloploeg dacht zei hij ons dat we zeer goed speelden en wat hem vooral opviel waren de veelvuldige verplaatsingen in het water. Vroeger moest men bij een fout op zijn plaats blijven liggen, wat het spel meer statisch maakte. Ook het veelvuldig streekzwemmen was gevaarlijk vanwege de rake stampen die men daarbij te verduren kreeg. Toen we afscheid namen verklapte de kranige 72-jarige dat hij nog wekelijks in het zwembad zijn 400 meter gaat zwemmen en als het schoon weer is, duikt hij in het kanaal. Wie doet hem dit na?

Buiten aan de deur vertelde hij ons tenslotte dat hij gedurende zijn waterpoloperiode meer bier dan water geslikt had, en met weemoed zei hij dat vooral het amusement primeerde in zijn tijd. Wij kunnen u geruststellen Paul Collet, uw jeugdige opvolgers zijn het volledig met u eens en huldigen ook deze gouden stelregel.